

Little Miss Sunshine

Little Miss Sunshine és el debut cinematogràfic del matrimoni Jonathan Dayton i Valerie Faris, que des de començaments dels anys vuitanta s'havien especialitzat en programes musicals per a l'MTV, sèries de televisió i publicitat i, la veritat, és que el resultat és una pel·lícula captivadora i que sap mostrar amb molta de precisió quirúrgica, però a la vegada amb molt d'afecte, una família atípica i disfuncional: un pare fracassat que vol vendre un mètode per triomfar; una mare mestressa de casa que es desenten de tot i tothom; el seu germà, professor universitari que ha volgut suïcidar-se per culpa d'una relació sentimental fallida amb un alumne; l'avi hippy que fuma herba d'amagat, motiu pel qual va ser expulsat de la residència; la filla, que, amb a penes deu anys, vol guanyar un premi de bellesa; i un fill que, per sortir de l'ambient familiar, vol fer-se pilot militar i que ha fet vot de silenci mentre no ho aconsegueixi. Tampoc no es pot deixar de banda una furgoneta Volkswagen vella que en serà el nexa d'unió durant uns dies de i que constituirà l'excusa per fer una *road-movie* ben peculiar.

Quin és l'encert principal de la pel·lícula? La utilització de l'humor d'una manera intel·ligent, per la qual cosa, després de la rialla, hi ha la sensació que els personatges no són simplement prototipus i que, en el fons, no fan res més que el que vol tothom: ésser feliços sense renunciar a la seva manera de ser, per molt xocant que pugui ser per als altres.

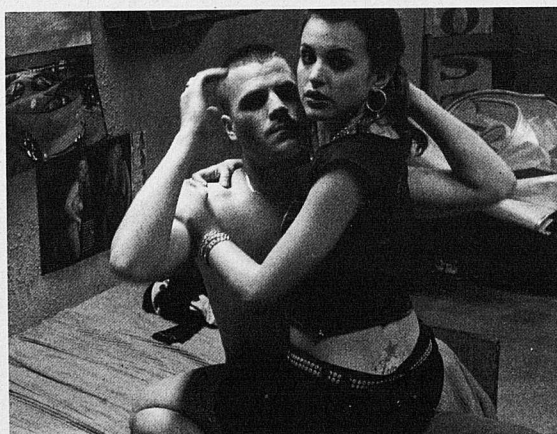
Aquesta visió àcida, però no transgressora, del somni americà perfila unes situacions i uns personatges que, dibuixats d'una altra manera, caurien en la inversemblança i el ridícul, però, per contra,

els fan propers, creïbles i mereixedors de ser recomanada sens cap tipus de dubte.

Yo soy la Juani

Segurament darrere *Yo soy la Juani* hi ha la bona intenció de fer veure que també els joves de vint anys dels suburbis urbans més degradats tenen sentiments i pensen, però cau en tot un seguit de maniqueïsmes i convencions sobre aquests tipus de personatges que acaba presentant-los com a estereotips malfeiners i barroers. Un mal favor, doncs, el que els fa el director, perquè, al cap i a la fi, no desmenteix els prejudicis que hom té d'aquesta gent.

Els protagonistes són tan plans que, en acabar la pel·lícula, sembla que la meitat de les paraules dels diàlegs eren 'tetas', 'pollas' i 'follar', com un reflex que tenen en ment únicament el culte al cos i el sexe. L'espectador no hi troba cap evolució psicològica.

ca i des del principi s'endevina quina serà la frase final sentenciosa que pronunciarà la Juani.

Fa molts d'anys i massa pel·lícules que Bigas Luna ha deixat de ser un director que feia de la seva visió personal del món una finestra interessant que seduïa el públic i em fa l'efecte que molt han de canviar les coses perquè això torni a passar.

A Scanner Darkly (Una mirada a la oscuridad)

Començaré pel final: *A Scanner Darkly* és la pel·lícula que reflecteix millor el món, les fòbies i fil·lies de Philip K. Dick.

Aquest escriptor és un dels autors més importants del gènere de la ciència-ficció, tot i que també en va escriure una variant que es podria dir sobre les drogues en un món gairebé com el nostre. De les vuit produccions cinematogràfiques basades en obres d'aquest escriptor —nou si es compta *Abre los ojos* de Amenábar com una versió *sui generis* d'*Ubik*, però sense acreditar—, la darrera pel·lícula del director Richard Linklater és la que s'acosta més al món personal (lisèrgic, al·lucinogen, tot i que estranyament semblant al quotidià) de Dick.

Richard Linklater, en una decisió arriscada, decideix utilitzar la tècnica de la rotoscòpia (rodar, rea-

litzar i muntar com una pel·lícula normal, per després fer-ne una transferència amb el programa Quicktime). I la veritat és que el resultat és ben absorbent: un excel·lent marc visual per a la història d'un policia infiltrat entre un grup de venedors de droga que hi acaba enganxadíssim, però... i aquí és quan més presents es fans els fantasmes de Dick. En summa, una bona pel·lícula que, a més, transmet amb molta precisió les dèries d'un escriptor clau de la ciència-ficció.

The Departed (Infiltrados)

Què dir de *The Departed* ('Els difunts', en sentit literal)? La veritat és que ens trobam davant la millor pel·lícula del Martin Scorsese dels deu darrers anys, amb una història que enllaça perfectament amb *Goodfellas* (*Uno de los nuestros*, 1990) i *Casino* (1995). Ara bé, no sé per quin motiu s'ha hagut d'estrenar aquí amb un títol tan insípid i que pot induir a confusió, perquè el nom original ja predispesa a veure no una pel·lícula simplement policíaca, sinó que també suggereix que hi ha una reflexió sobre les conseqüències finals de la violència.

No sé ben bé fins a quin punt es pot obviar o no que el guió de *The Departed* és un *remake* de la pel·lícula de Hong Kong *Infernal Affairs* (Wai Keung Lau i Siu Fai Mak, 2002), perquè no l'he vista, però la veritat és que Martin Scorsese duu la trama, presentació de personatges i angulacions i enquadraments de càmera cap al terreny que més coneix i, malgrat això, tampoc no hi ha la sensació d'un *déjà vu* d'un director que ja havia donat el màxim temps enrere.

En definitiva: amb *The Departed* redescobrim les habilitats de Martin Scorsese per contar històries basades en el món de la màfia, irlandesa en aquest cas, com va fer a *Gangs of New York*, però amb molta més perícia. En parlaré més en fer el repàs de la temporada present. Mentrestant, no convé gens deixar-la de veure. ■

